Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ärc. Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15, 9.

N:o 5. Maj.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

58 årgång. 1916.

„Herren är min herde."

„Mina får lyssna till min röst, och jag känner dem och de följa mig. Och jag gifwer dem ewigt lif, och de skola aldrig någonsin förgås, och ingen skall rycka dem ur min hand. Min Fader, som har gifwit mig dem, är större än alla, och ingen kan rycka dem ur min Faders hand." (Joh. 10: 27—29).

Herren Jesus talar i dessa ord om sina får, hwilka de äro och hurudan deras ställning är. Det är en ljuflig och tröstrik bild, som bibeln ofta använder för att karaktärisera förhållandet mellan Herren och hans egna. Han är herden, hans egna äro fåren. Ja, *hans* får. Han är icke en legoherde. En sådan kan aldrig ha en werklig kärlek till hjorden. Jesus säger så sant, att i fall af fara flyr legoherden — men den sanna herden, ägaren, han är willig att gå i döden för sina får. Och det har Jesus gjort. Han har gått i döden för sina får. Han har köpt dem med sitt blod. Därför är han också mån om, att ingen af dem, för hwilka han gjutit sitt blod, skulle gå förlorad. Har ett får willat sig i öknen, så går han efter det, söker det — söker, söker, till dess han finner det och kan taga det i sin famn och lyfta det upp på sina starka herdeaxlar för att bära det hem. Och det är där det egentliga lifwet tar sin början: där, hwarest en wilsegången själ och Jesus, den gode herden, finna hwarandra. Rymderna genljuda af englarnas lofsång och den frälsta själens jubel, då hon ändtligen efter många, långa år af missgrepp och synd, af sökande och samwetsoro, utbrister:

„Herren är min herde."

Käre, hwem än du må wara, på hwilka stigar eller i hwilka

stiglösa öknar du än irrar — Jesus söker dig. Herden söker sitt blodköpta får. Han älskar dig.

Men huru skall du weta, om du är funnen af honom? Huru skall du kunna wara wiss om, att äfwen du med bruden i Höga Wisan får säga: „min wän är min, och jag är hans"? Wår trofaste Herde ger oss i wåra textord ett par aldrig swikande kännetecken på dem, hwilka i sanning äro hans får. Det första är detta: de lyssna till Jesu röst.

Många röster ljuda i wärlden. Många „herdar" kalla människorna till sig. Och mången gång kan det wara rätt swårt att bland alla dessa röster känna igen Herdens, Jesu Kristi. Därför lyssna de. De äro williga att om det så gäller anstränga sig för att få klart för sig, hwad Jesus har att säga. Därför äro de ock särdeles angelägna om att kunna öfwa upp sin förmåga att känna igen Herrens röst. Också här gäller ordet: öfning ger färdighet. Och denna färdighet winnes genom ett träget umgänge med Jesus framför allt genom ordet och bönen. Du skall alltid finna fåren wid ordets friska källsprång. Där älska de att wistas, ty där finner deras själ den näring de behöfwa för att kunna bestå. Där taga de ödmjukt emot de bestraffningar och de warningar, som Herden känner sig manad att genom ordet tilldela dem. Där dricka de af Guds ljufliga nådeström, som flödar emot dem full af löften för hwarje särskild stund af nöd och betryck. Guds ord blir för dem den atmosfär, i hwilken de lefwa, röra sig och andas. Och så liksom wäxa de samman med Guds ord, och deras förmåga att känna igen Frälsarens herderöst utwecklas. De lära sig småningom att se allt i ljuset af Guds ord, att bedöma allt, icke efter människomåttstock, utan ur ewighetssynpunkt.

Men till lyssnandet till Herrens herderöst hör äfwen bön. För Herrens egna är bönens wärld en fullt werklig wärld. De hafwa wisshet om och erfarenhet af, att deras Gud är en bönhörande Gud. Och därför gå de med allt till Gud. Med sina sorger, sina bekymmer, sina synder, sin twekan, sina twifwel, sin feghet, sin swaghet — med allt måste de till Gud. Likaså med sin glädje, sin lycka, sina framgångar — med allt måste de till Gud. Och genom detta innerliga, nära förhållande till Gud blir hans röst dem allt mera wälbekant. Och ingen skall kunna rycka dem ur Herdens hand. De tro icke någon annan eller något annat än det, som de finna stämma öfwerens med det de inhämtat genom umgänget med Herden. Han ensam har deras fulla förtroende och tillit.

Men just dörför hafwa de får, som i sanning kunna kallas Her-

rens, ännu ett annat kännetecken: de följa sin Herde. Jag will inte säga, att deras följande i Herdens fotspår skulle wara utan brist. Månne det icke wara just under det de följa sin Frälsare de riktigt lära sig att wärdera blodsnåden, syndernas förlåtelse? I Jesu efterföljd göras många bittra, förödmjukande erfarenheter af egen wanmakt och hjärtats illfundighet. Men desto mera angelägen blir man att kunna hålla sig tätt till Jesus, så att han steg för steg må kunna hjälpa, bistå, lyfta, bära. Ja, Gud ware prisad: att följa Jesus efter är icke en mästarewäg för fullkomliga, utan en lärjungawäg för sådana, hwilkas innersta håg och längtan är att en gång blifwa fullkomliga, blifwa lika Jesus själf. Och hwarje steg framåt i Jesu efterföljd är ju framför allt en wiljehandling, icke ett utwärtes efterapande af sådant, som wi mena wara kristligt.

Nu wille jag säga: denna ställning, fårets till Herden, är en salig ställning. Wi kunna inte tänka oss en härligare. Ty den bringar oss rikedomar af wälsignelser. Jesus sammanfattar alla wälsignelser i twå hufwudgrupper: han skall gifwa oss lif och ingen skall rycka oss ur hans wård.

Lif — det är icke endast det, som wäntar oss i ewigheten efter en salig död. Lif — det är äfwen sammanfattningen af allt det, som Gud will werka i oss och genom oss under wårt jordelif. Det är hjärtats nyfödelse, men också wandringens helgande, frukternas framkallande. Af Herren är allt lif. „Mig förutan kunnen I intet göra". Men det saliga är också detta: wi få anförtro allt åt Jesus. Såsom wi sjunga i en sång:

„Jag kastar det allt på Jesus,
Ty så har han mig befallt
I det han på allwar lofwat
Själf sörja för allt, ja allt."

Och ingen skall rycka ur hans hand. Det war det andra. Fienderna skola göra allt för att få oss att swika Gud. Wi skola frestas till synd, till otro, till feghet, till twifwel, till missnöje, till förtwiflan — men Jesus skall bewara oss. War inte rädd, när Herren tar ett hårdt tag om dig. Det behöfs. Jesus säger, att han känner sina får. Lofwad ware Gud — han känner oss, han känner wåra hjärtan, wår wäg, wåra mödor, wåra faror! Käre, är detta icke nog? Hwad önskar du mer? Tag Dawids ord till dina: „Herren är min herde. Mig skall intet fattas."

„Jesus är mig allt i alla,
Jesus bor uti min själ,
Uti Jesus är mig wäl,
Jesus will jag städs åkalla,
Jesus jag i hjärtat bär,
Jesus allt mitt goda är."
Amen.

B. Serenius.

Från wårt missions-fält i Afrika.

Hungersnödens utsträckning. — Årswärten ej heller nu lofwande. — Wåra missionärers befinnande.

Ur ett priwat bref från pastor Liljeblad, skrifwet å Oniipa missionsstation d. 2 sistl. februari, äro wi i tillfälle att meddela följande.

Hungersnöden här har warit förfärlig. På wägarna och wid wägkanterna är man i fara att köra öfwer lik. Om wi ej warit twungna att ifrån stationen bortsända de hungrande, tiggande människorna, skulle de i tiotal — hwad säger jag — i hundratal dött i wår närmaste närhet. Det oaktadt ha äfwen hos oss, ehuru de fått mat, dött 61 personer framför trappan eller i skjulen. De hade för länge plågats af hunger. I hungerns spår har följt en om pesten påminnande magsjukdom. I min församling ha sålunda, trots den hjälp som giwits, åt somliga så godt som hwarje dag, under fjolårets twå sista månader och januari detta år, dött 26 kristna. Nästan 1/12 af hela församlingen således, och huru många skola ännu dö? Huru många hedningar dött, det finnes upptecknadt endast i Guds bok. Jag misstager mig knappast, om jag säger, att de uppgå till tusental. Det finnes byalag, och sådana finnes det i Ondonga hundratal, där det dött 6—8—10 husbönder, för att ej tala om kwinnor och barn. Gårdar finnes, där hela familjen dött. Om af innewånare i en gård dött nio, är det måhända ett tillräckligt stort antal för att bewisa, huru stor nöden warit, och gården är dock ej i egentlig mening fattig.

Ni förstår att sinnet ej kan wara gladt under sådana förhållanden och att arbetet kännes tungt. Det blir så mycket mera tungt, när man ser att folket förhärdar sig. Här finnas t. o. m. kristna, som beskylla Gud för att af elakhet på detta sätt pläga människorna.

Om årswäxten borde jag tala. Brådden är i allmänhet behjälplig, men om än skörden blir god,

är det att därefter åter wänta hungersnöd, ty nöden har förhindrat människorna att tillräckligt bebruka sina åkrar. Nu mulnar det igen och wi få wäl i dag regn, men brådden har ren på flera ställen torkat bort. Torkan har åter warit för långwarig.

Då broder Glad dog, fruktade wi, att äfwen br. Koiwu och fröken Lehtowaara skulle dö. Men broder Koiwu har efter sin tyfus blifwit kryare än förr. Fröken Lehtowaara har rest till Hererolandet för att repa sig, åtföljd af sin kamrat och sköterska, fröken Kupila. Fröken Hirn begaf sig likaledes på rekreationsresa till Hererolandet.

Hwad som är mycket nedstämmande för oss, är att wi inga underrättelser fått ifrån hemlandet. Hjärtat längtar efter att få höra någonting från Finland. Några af de wåra fingo i början af januari några tidningar för september, oktober och nowember. När ni skriwer, gör det under följande adress: Amboland, S. W. Africa. C/O Resident Commissioner. Via England. — Cape Town. — Kotimaa.

På slätten.

En stämningsbild.

När man på wäg från Hererolandet passerat Ekuma floden och Jitota skogsdunge, öppnar sig för den resande utsikten öfwer en sakta widtagande slätt. Det är ett ändlöst, circa 40—45 km stort gräshaf, påminnande om ett gult sädesfält. För en europé, som want sig wid att beundra berg och dalar, möta skogar och gröna ängar, förefaller den oerhördt tröttande och ödslig. Ej underligt! En egendomlig känsla bemäktigar sig en, när ögat icke kan finna en punkt att hwila wid, huru det än söker därefter. Blicken irrar omkring och tröttnar och med eller mot sin wilja börjar man göra jämförelser mellan den enformiga slätten och utsigter i norden, hwilka träda fram för ens minne. Man blir ängslig till mods och ur ett beklämdt hjärta tränger sucken: „Ack, den som finge se wåra sköna landskap därhemma i Finland!" Mänsklig swaghet, wanans makt! Här besannas måhända ordspråket: „borta bra, men hemma bäst."

Men den är ändå wacker denna slätt, när man lärt känna den och want sig wid den. Hwari består egentligen dess skönhet, som slutligen måste fängsla en? Det är någonting jag ej ens själf kan förklara. Det wet jag blott, att bärg och dalar, skogar och höjder där i Finland förefalla inklämda, synkretsen är liten och wärlden tyckes en obetydlig och trång. Det werkar beklämmande. Mänsklig swaghet, wanans makt!

Wida slätt, ändlösa gräshaf, Ambolandets wattentoma ocean! Huru stor, fri och fridfull är du icke! Det tyckes, som wisste du icke af några gränser. Där långt borta famna himlen och jorden hwarandra. Det förefaller som om den i ändlighetens bojor fångna människoanden i din famn lättare kunde höja sig upp till sitt ewiga ursprung. Bröstet widgas, blicken når långt, långt bort, den hindras ej af träd eller kullar, den stannar där jord och himmel mötas — himmel och jord — och så påminnas wi om, att det ock finnes en punkt, där Gud och mänskligheten mötas — det talar till oss ett språk swårt att fatta, oändlighetens språk — det är Guds kärlek. Hwilken djup känsla af egen litenhet erfar ej den som färdas öfwer dessa slätter! Denna majestätiska frid, som ej störes af människors sorl eller deras werksamhet. Stämman dör bort lika liten, som den föddes. Gråt, klaga, eller ropa, — ingen hör därpå, ingen störes däraf, intet eko bringar dig swar. Endast den ewige Fadern lyssnar därtill. Den ifrån wägen wilsegångne, af törsten plågade resenärens sista kamp förnimmer endast Han, och gräshafwet sjunger, waggad af winden, sin tysta, entoniga sång, slutande den arma, obetydliga warelsen i sin famn.

Då natten breder sin slöja öfwer jorden, förswinner färgspelet och wärmewågorna, och den mörkblå himmeln blir ännu mörkare. Winden domnar af, endast stjärnorna waka. De glittra och glimma, oräkneliga, stora. I söder synes det s. k. södra korset och där inwid, lik en swart klyfta, den så kallade helwetesgrottan. De trötta wandrarna sofwa — dragarna idisla förnöjda. Schakalen, söderns räf, låter höra sitt klagande läte och längre borta höres hyenans tjut. I stället för att werka störande, ökar det endast känslan af frid, den uttröttade kroppen hwilar, och människoanden swäfwar på tankens wingar dit upp, där ifrån Fadershemmets ljus genom stjärnefönstren strålar en till mötes. Det är så tyst, så stilla, att man förnimmer sitt eget hjärtas slag. I denna tystnad talar Gud till människohjärtat.

M. Rautanen.

Från wårt missionsfält i Kina.

Oroande nyheter.

(K. C.)

Den 6 april erhöll missionsdirektorn från wår hufwudstation i Tsingshih ett telegrafiskt meddelande om att „missionärernas i Tayung och Yungshun läge är allwarsamt”. Följande dag an-

lände ett annat telegram lydande: „De nya missionärerna anländt".

Såsom kändt är det oroligt i Kina till följd af rewolutionsrörelsen emot den af Juanshikai tidigare proklamerade monarkin. Under sådana oroliga tider är det mycket wanligt i Kina att röfwarband sätta sig i rörelse. Den centrala makten är ju under sådana tider ur stånd att answara för ordning och fred. Det är synbarligen dylika röwarband, som oroa trakterna omkring Tayung.

Det senare telegrammet bringar oss underrättelsen om att de nya arbetarna, näml. pastor Kantele med fru samt fröken Katri Mannerheimo, anländt till Tsingshih. Det är lugnande för oss att weta det dessa wåra utsända, som icke ännu äro mäktiga språket, äro bragta till säkerhet. Men låtom oss komma ofta i håg i wåra böner familjerna Meedar och Auno, som stannat kwar på sina poster i de hotade distrikten!

Ett hedniskt tempel till ett kristligt sjukhus.

Innewånarna i Staden Tayung ha nyligen erbjudit wår mission ett af stadens tempel, med willkor att däraf göra ett sjukhus. Alla afgudar skulle naturligtwis i så fall aflägsnas därifrån och stadsborna wilja åtaga sig alla kostnader förenade med dess iordningställande. Fastigheten skulle fortfarande förbli i stadens ägo, wi skulle endast erhålla rättighet att begagna den. Oss tillkomme att bekosta dess inredning samt att därjämte underhålla läkare och sköterskor.

Mycket swårt är att på förhand rätt wärdera ett dylikt förslag. Det kan utgå från ett sinnelag, sådant som höfwitsmannens i Kapernaum, om hwilket judarna sade: „han älskar wårt folk och det är han som har byggt synagogan åt oss". Men det är äfwen möjligt, att här är fråga om ett förslag, på hwilket kan tillämpas Frälsarens ord: „hwarje planta, som min himmelske Fader icke har planterat, skall uppryckas med roten".

Såwäl wåra misionärer som Bestyrelsen synas omfatta förslaget med intresse wetande att „Herrens är jorden och allt hwad däruppå är", och bedjande att företaget må gå om intet, ifall det ej är öfwerensstämmande med Hans wilja. Wår därwarande läkare Helmi Heikinheimo har ej ännu warit i tillfälle att undersöka huruwida platsen är lämplig för ett sjukhus och har därför ej ännu uttalat sig därom.

J hwilken riktning denna sak än kommer att afgöras, är detta förslag af innewånarna i Tayung en märklig händelse. Om wi betänka, huru djupt inrotadt hatet till utlänningarna är hos det kinesiska folket och wid sidan däraf uppställa den omständigheten, att

medlemmar af detta folk nu erbjuda missionärer sin hjälp med att ställa i ordning ett sjukhus, måste wi säga att för Kinamissionen en ny tid grytt.

Denna tid är en tid af stora möjligheter, emedan hedningarna ej mera wilja hålla sig på afstånd från wåra missionärer, utan söka komma i beröring med dem. Men detta är äfwen en farlig tid för den unga församlingen, ty under en sådan tid söka också sådana komma in däri, hos hwilka aldrig en sinnesändring ägt rum.

S. C.

Wåra Kina-missionärers årsmöte

hölls i år å Tayung station den 17—21 januari. Af frågor som där gemensamt behandlades meddela wi wåra läsare följande:

Syster Mandi Kirweskoski, som i 2 ½ års tid arbetat på Shindsou bistation kommer härefter att förestå Tayung flickskola. De fem unga män, som i nästa månad afsluta sin kurs wid prästseminariet i Shekou, beslöt man placera på följande sätt: Liu Shifu, den äldste och mest erfarne, afskiljes för ungdomsarbetet och kommer hans werksamhet att omfatta hela distriktets ungdom. De öfriga fördelas på hufwudstationerna, där de tills widare under wåra utsändes ledning deltaga i predikowerksamheten och själawården.

Till de i september begynnande nya seminariikurserna beslöt man sända tre unga män. —

Widare diskuterades frågan om upplåtandet af ett eget arbetsfält åt de af Laestadianska filialafdelningen utsända missionärerna, men afgjordes ej frågan dels af den orsak att broder Aunos hälsa ännu är klen, dels emedan det ringa antalet arbetare tillswidare förswårar afgörandet af en dylik fråga.

Dessutom rådgjordes med anledning af att innewånarna i Tayung erbjudit oss ett af stadens tempel till sjukhus. Därom mera på ett annat ställe i detta blad.

Wi innesluta ofwanstående i wåra wänners förböner.

Mandarinen och Kristi födelsehögtid.

Missionär H. Kokamägi skrifwer om förhållandena wid bistationen Tungtsinpu och nämner om att där förefinnes rörelse hän mot kristendomen. Wi citera härnedan en del af hans bref.

„Då julen nalkades — den har ju för de kinesiska kristina blifwit den största högtiden — kom ewangelisten Li till mig och föreslog, att man ifrån 'jaamen' (embetswerket) skulle söka utwerka ett manifest, hwarigenom folket skulle uppamanas att hålla sig fredligt under högtiden, då stora skaror af människor skulle komma tillsammans. Ewangelisten föreslog widare, att wi skulle förfärdiga ett

utkast till en proklamation i saken, som wi skulle förewisa åt mandarinen, på det wi därigenom lättare måtte erhålla hans medgifwande. Ewangelisten Li skref nämnda koncept, hwari det förklarades, att anledningen till denna uppmaning till folket utgjordes af „Frälsaren Herren Jesu födelsehögtid". Till staden hade nyligen kommit en ny mandarin, af hwilken wi icke wågade wänta oss mycket, — att döma däraf att han underlåtit att bewisa oss den artigheten att enligt kinesisk sed hos oss aflemna sitt wisitkort."

„Fastän mandarinen icke bewisat oss nämnda uppmärksamhet, beslöto wi dock, ewangelisten och jag, att begifwa oss till honom med sagda ärende. Genast wid wårt inträde märkte wi att mandarinen war en förmögen man och gjorde icke intryck af att wara en religiös person. Efter en stund framställde jag wårt ärende och räckte utkastet till proklamationen åt honom. Efter genomläsandet af detsamma sade han: 'Det är ju wi som ha ordningsmakten om hand'. — 'Det ha wi icke heller satt i fråga, 'swarade jag, utan just på grund däraf framställt wår begäran'. Ewangelisten förklarade ännu ytterligare wår afsikt. Mandarinen sade sig förstå wår afsikt ock förklarade sig wilja samtycka till wår begäran. Och alldeles riktigt. I tid utfärdades proklamationen med endast några små ändringar i wårt ursprungliga utkast."

„Där förelåg nu alltså en hög kinesisk ämbetsmans manifest, som war i full öfwerensstämmelse med kristendomens ideer, och som betryggade för de kristna firandet af den stora högtiden! Mitt hjärta fröjdade sig wid åsynen af detta aktstycke. Jag bad om Himmelens wälsignelse öfwer denne högt uppsatte man, som utan att fullt wara medweten om betydelsen af sitt handlingssätt hade befrämjat kristendomens sak. Jesu högtlofwade heliga namn hade äfwen i detta aktstycke — enligt det kinesiska skrifsättet — erhållit hedersplatsen. Och så utgick detta manifest till nämnda by till att förkunna, att „emedan Tungtsinpu är beläget wid en wiktig farwäg, och då Frälsaren Herren Jesu heliga födelsehögtig är i annalkande, så böra alla iakttaga stillhet, då folket samlas att begå högtiden. O. s. w."

En kinesiskas lefnadssaga.

Hsi po po*) blef född i en by nära prowinsen Honans hufwudstad, Honanfu, beläget i norra Kina. Barndomen förflöt lugnt i föräldrahemmet, tills flickan fyllt sexton år. I likhet med de flesta flickorna i

*) „Po po" är benämningen för en gammal kwinna.

Kina måste äfwen hon redan som barn ingå förlofning. Under åren 1878—79 rådde i norra Kina en swår hungersnöd. Bland de hem, i hwilka födan tog slut, war äfwen denna flickas hem. Föräldrarna skickade då sin dotter till hennes blifwande swärföräldrar för att hos dem försörjas. Detta war ej något owanligt, ty så göres ofta i Kina. Men då äfwen i detta hem intet öfwerflöd fanns, war flickan ingalunda wälkommen i familjekretsen.

Då i de sydliga prowinserna kännedomen om den i norr härskande hungersnöden spridde sig, skyndade mången rik köpman till de nordliga delarna af landet för att för billigt pris köpa många kwinnor, dels till hustrur åt sina söner dels för att i wärsta fall åter sälja dessa kwinnor till högre pris. Då den lilla Hsi en afton begaf sig till brunnen efter watten, kommo twå män, hwilka togo henne i sin famn samt buro henne till sina utanför byn wäntande wagnar. Hennes nödrop nedtystades och något annat medel att göra motstånd hade hon icke. Tillsammans med andra i samma bedröfliga läge warande kwinnor fördes hon om natten bort. De färdades c:a 3 mil och anlände då till en by. Här stängdes hon in i ett rum på ett gästgifweri tillsammans med 30 andra kwinnor. Där fick hon tillbringa tre dagar under gråt och klagan.

En af hennes bröder lyckades upptäcka flickans wistelseort. Han kom till gästgifweriet, där han bakom den låsta dörren samtalade med sin syster. Ingen wågade dock släppa in honom. Äfwen brodern plågades af nöden och måste han därför aflägsna sig och lämna systern åt sitt öde.

Efter tre dagar återwände männen, och kwinnorna släpades fram och måste åter på wagnarna. Det blef en lång rad af åkdon fullsatta af kwinnor, unga, sådana i medelåldern, ja, t. o. m. små barn funnos bland dem. I mången dörr syntes wisserligen tårfyllda ögon, hwilka sågo efter de olyckliga, och mången gammal kwinna skakade på hufwudet, men äfwen de fruktade döden, denna kwalfulla hungerdöd, och dessa som blefwo bortförda, de fingo ju åtminstone bröd.

På wägen söderut såldes en kwinna här, en annan där. Slutligen fanns blott twå flickor kwar, af hwilka Hsi war den ena. Dessa måste följa männen ända till prowinsen Hupe, där deras ägare bodde i en by i närheten af staden Huangchou wid Jangtse floden. Här såldes wår flicka till hustru åt en rik lärare och köpman, som redan hade en hustru.

I det nya hemmet gestaltade sig lifwet till en början mycket swårt, ty den första hustrun war allt annat än wänligt stämd emot henne. Snart wann hon dock sin mans ynnest, då hon åt honom skänkte en son. Härigenom wärderade hennes man henne högre än sin första hustru, som ej hade barn. Hennes ställning blef nu bättre. Men hennes man war opium-rökare och hans begär efter opium wäxte år för år. Med hans affär

gick det nu nedåt och snart woro de twungna att lämna sitt hem i staden och flytta till en by på landsorten. Föremål efter föremål såldes för att därigenom winna opium. Slutligen köpte mannen en liten båt och började medels fiske förtjäna sitt uppehälle. Slutligen fanns ingen annan utwäg, än att hustrun måste lämna sin 8-åriga son och sin lilla flicka, de enda af 11 barn, som ännu lefde, och söka sig tjenst hos frun af en mandarin.

Efter några år dog mannen. Hustrun begaf sig då hem, dels för att enligt bruk och sed begråta sin man, dels för att taga barnen till sig. Mycket bekymmer fick hon i synnerhet därigenom, att hon hade att uppfostra en flicka. Wid flickans födelse woro grannarna af den åsikten, att så fattiga föräldrar ej själfwa förmådde uppföda flickan. Det war moderns förtjenst, att flickan blef wid lif och nu önskade hon ej skicka sin dotter till dennas blifwande swärmoder för att uppfostras. Hennes son blef skeppare och färdades på Jangtse-floden.

Då en missionär sökte i sin tjenst en kwinna, som skulle sköta barn, twätta byke m. m., blef han uppmärksamgjord på denna kwinna. Kwinnan blef antagen och wistades i det närmaste fem år å missionsstationen. Hennes dotter följde henne till missionsstationen, där hon stannade, tills hon flyttade till sina swärföräldrar.

Hsi po po war en ifrig afgudadyrkare och trodde fast på afgudars och onda andars makt. Hon försäkrade sig mången gång hafwa sett och war därför förwissad därom, att dessa förmå såwäl hjälpa som äfwen straffa. I hennes hjärta tycktes ej finnas rum för ord, wittnande om Gud.

Men slutligen försiggick en ändring inom henne. Huru det nu war, började hon besöka andaktstunderna samt blef uppmärksammare. En gång sade hon: „jag will blifwa dopelew. Och länge befallde mig sedan Gud att läsa i 'boken' och jag är rädd att tillfället går mig ur händerna, i fall jag ej nu, då jag är hos eder, lär mig." Den 26 februari 1911 fick hon emottaga dopet. Kwinnan är nu c:a 60 år gammal.

O, hwilket djup af rikedom och wisdom och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke Hans domar, och huru outransakliga Hans wägar! (Rom. 11: 33.) H. A.

Jerusalem.

Medan jag ännu war alldeles ung student, hörde jag en gång Judemissionären, Pastor Wilhelm Faber, tala öfwer ämnet: „Jerusalem, staden utan like." Med sin glödande wältalighet gjorde han ett djupt intryck på både kristna och judiska åhörare. Detta ämne har inpräglat sig djupt i mitt minne, och jag har ofta beundrat den säkerhet, hwarmed Jerusalems wärldshistoriska betydelse är betecknad: Jerusalem, staden utan like. Ja, det är den staden! Will man spörja om dess

första begynnelse måste man gå tillbaka till tidernas morgon. Wi weta intet därom. Men ur forntidens dunkel stiger prästen Melkisedeks skepnad fram, otydlig och dock så gripande (Ps. 110; 4. Ebr. 7: 1 m. fl.), han, som war Guds den Allrahögstes präst. Redan före Dawids tid tillhörde staden judarna. Då blef den landets hufwudstad. Under Salomo blef den tempelstad. Därigenom blef den medelpunkt för judarnas religiösa och andliga lif. Efter rikets delning blef den för den sydliga delen mer och mer „en stad, där man skulle komma tillsammans, dit stammarna skulle gå, och där pilgrimssångerna skulle ljuda" wid de årligen återkomna wallfartsfesterna. Huru hängde icke de troendes hjärtan wid den, medan de gråtande sutto wid elfwarna i Babel och tänckte på Zion.

Huru ofta blef icke denna stad stormad och belägrad af fiender, huru ofta föllo icke dess murar, och inbyggarne drefwos bort med swärd. Blott de wäldiga stenarna i templets grundmur ha kunnat trotsa tiden. Mången trött jude har sedan hwilat sitt trötta hufwud mot dessa kalla stenar, och „klagomuren" har sett mången blodig tår rinna. Till sist plöjde romarena en fåra runt kring staden och strödde salt i den till tecken på, att den aldrig mera skulle byggas upp igen. „Men han som bor i himmelen, ler åt dem, och Herren b e s p o t t a r dem." Det romerska riket har gått under, men Jerusalem har åter stått upp.

Innanför Jerusalems murar blef Långfredagens uppskakande skådespel utspeladt. Han, som icke wisste af synd, han, som war alla skrifters begynnelse och fullbordan, Fadrens enfödde Son, han dog som en förbrytare där på Golgata. „Straffet lades på honom, för att wi skulle hafwa frid, och genom hans sår äro wi helade." Från den tiden äro miljoner af troende i tankarna förenade med Jerusalem. Den heliga staden war målet för den wäldiga korstågsrörelsen, och i wår tid strömma dit årligen stora skaror af modärna pilgrimer af alla kristna bekännelser för att tillbedja i den heliga grafwens kyrka.

Äfwen Islam, som på sjuttonde århundradet eröfrade Syrien och Palestina, har gjort Jerusalem till sin religiösa egendom. Äfwen för muhammedanerna är det en helig stad. Från tempelplatsen Haram it Scheriff skall Muhammed hafwa blifwit upptagen till himlen, och stolt och mäklig höjer sig där Omars moske. När den kristna bereder sig för påsken och juden för passahfesten, då går där äfwen en stark rörelse genom den muhammedanska befolkningen i Jerusalem, och muselmannens fanatism glöder och bryter wildt påträngande fram, då dagen för processionen till Nebi Musas (Profeten Moses) graf kommer.

Det är en egendomlig och påfallande Guds ledning, att alla de tre monoteistiska religionerna, judendomen, kristendomen och muhammedanismen rikta sin blick mot Jerusalem. Men detta sker dock på alldeles olika sätt.

Judarna fingo sin religion på Sinai. Mera än ett wiktigt kapitel i deras historia upplefdes fjärran från Jerusalem. Då Jerusalems tempel ändtligen blef medelpunkten i deras lif, hade den klassiska judendomen för länge sedan upphört att wara till, och den hade kommit in på den wäg, som förde till Talmuds och Schulchans „lära." Då templet sjönk i ruiner, gick enligt de lärdes mening, äfwen „Schechinah",

Guds nådesnärwaro, i landsflykt. Men själfwa Jerusalem förblef för judarna målet för deras förhoppningar, önskningar och böner. „Glömmer jag dig, Jerusalem, då må jag glömma min högra hand.” Denna judarnas längtan efter Jerusalem war dock, trots alla påståenden, sällan af religiös art; den war politiskt nationell. Ja tillochmed läran om „Gilgul”*) är i sjelfwa werket icke religiös utan politisk. Ty den sista domen skall på Palestinas jord dana begynnelsen till det judiska wärldsriket. Längtan efter fädernas land har fått ny näring genom Sionismen. Den har wisat wägen till en fredlig eröfring af Palestina. Den har äfwen lagt handen till werket, och man kan icke frånkänna den stora resultat. Men den må förstås rätt: den är en politisk-nationell rörelse, och intet mera. I den grad judarna ännu rikta blicken mot Jerusalem, är denna stad utan like medelpunkten för deras förhoppningar och drömmar om en nationell pånyttfödelse.

För muhammedanerna är Jerusalem en helig stad; deras intresse för dem är af religiös art. I politiskt afseende är Jerusalem för dem alls icke förmer än hwilken som hälst annan stad i det turkiska riket. Men äfwen dess religiösa betydelse är af underordnad art. Då Islam är en sammanblandning af både judendom och kristendom, erkänner den både Moses och Jesus. Och de ställen som stå i samband med dem, äro också dyrbara för muhammedanerna. Men icke heller något mer! Kaba i Medina är och förblir för dem den sol som fördunklar allt, och Muhammed är för dem större än någon annan Guds man.

Wi kristna bedrifwa ingen afgudisk kult med Jerusalem, men wi älska och wärdera denna stad. I Getsemane kämpade wår Frälsare i bön, och på Jerusalems trånga gator gick han under bördan af sitt kors; på en höjd utanför staden flöt hans dyra blod för oss, och i dess jord hwilade hans kropp, en af dess grafwar sprängdes af Segerfursten, och därifrån tog skyn honom bort, då han igen intog himmelen; där blef den Helige Ande utgjuten, där grundades den första kristna församlingen, därifrån började ewangeliet sitt första segertåg, som icke skall upphöra, innan hela wärlden ligger för Jesu fötter. Därför är Jerusalem helig mark för oss kristna; ty alla Guds stora gärningar för wår frälsning äro utförda i och wid Jerusalem. — För wår frälsning? . . . Nej, för hela wärldens frälsning! Wår tro är den seger som öfwerwinner wärlden. Till tecken därpå höjer sig wår Frälsares kyrka stark och mäktig. Halfmånen står där som Islams tecken och Dawids sköld som judendomens symbol — men korset skall segra. „Frälsningen kommer af judarna.” Den utgick först från Jerusalem. Det är Guds wilja, att den också skall komma till judafolket, hwars hjärta ännu hänger fast wid Jerusalem. Men wi weta äfwen, att det war en äkta profetisk Ande, som kom öfwer juden Rabinowitsch, då han kom till den bekännelsen: „Nyckeln till det Heliga Landet ligger i Jesu genomborrade händer.” Ack, att judarna måtte finna Jesus och låta sig frälsas af honom! Hwad gör du för den saken käre läsare?

E. Schaeffer.

*) Alla judars underbara samlande före den yttersta domen i Palestina.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

6. Hudson Taylor och Kina Inland Missionen.

Såsom vi redan sett erbjöds år 1860 evangelii budbärare ett vidsträckt arbetsfält. Var den evangeliska kristenheten färdig att begagna sig af tillfället och fylla sin plikt? Flertalet kristna ha beklagligtvis städse varit att likna vid Jona, som gick och lade sig i det inre af ett skepp, som afgick till vester, då Herren kallade honom till en stor uppgift i öster. Åter behöfdes det någon, för att uppväcka missionsintresset. Den man, som kom att fortsätta Gützlaffs väckelsearbete, och som mer än någon annan lagt den evangeliska kristenheten Kinas nöd på hjärtat, på samma gång han själf utförde ett långt dagsarbete i evangelii tjänst, var *James Hudson Taylor.*

Hans tidigare utveckling. Han föddes i ett gudfruktigt hem i England år 1832. Redan innan sonen föddes, hade föräldrarna bestämt honom för Herrens tjänst i Kina. Dock nämnde de — medan sonen växte upp — ingenting därom åt honom själf. Efter en kort brytningstid, under hvilken han särskildt var föremål för hemmets böner, öfverlämnade han sig åt Herren. Orden: »Det är fullkomnadt», vunno hans hjärta. Han var då femton år gammal. Snart därefter klarnade det för honom att Herren ville använda honom såsom missionär i sin tjänst. Han läste en bok, som behandlade förhållandena i Kina, och fann att läkekonsten för en missionär i detta land var ytterst behöflig samt började därefter studera medicin. På samma gång öfvade han sig att göra sina lefnadsvanor så enkla som möjligt. Då han senare tjänstgjorde som medhjälpare åt en annan läkare, begagnade han en stor del af sin lön till att därmed hjälpa de fattiga.

Första arbetsperioden i Kina. Utsänd af »Sällskapet för Kinas evangelisering», grundadt genom Gützlaff, anlände Hudson Taylor till Shanghai år 1854, midt under Taiping-upproret. Efter att något ha inhemtat språket började han arbetet i denna stad och dess omnejd. Tillsamman med den skottska missionären Robert Burns färdades de längs floder och genom kanaler i en kinesisk båt, landstego i byarna, utdelade skrifter, predikade samt talade med människor och återvände igen till sin båt, där de äfven tillbragte nätterna. Redan under dessa färder började det kinesiska folkets andliga nöd tungt hvila på hans hjärta.

Taylor bosatte sig sedan i staden Ningpo och begynte där sitt egentliga arbete. Vid denna tid inträffade tvänne tilldragelser, som på honom gjorde ett djupt intryck. På vägen till Ningpo råkade en

man falla öfverbord. »Rädda honom»!, ropade Taylor till de i närheten befintliga fiskarena. »Det är omöjligt för oss», var svaret. »Jag gifver er penningar, om ni gör det.» — »Huru mycket?» — »Fem dollars.» — »Det är inte tillräckligt.» — »Jag ger er allt det jag äger.» — »Huru mycket är det?» — »Ungefär 14 dollars.» — »Vi vilja ha 20.» Då de ändtligen satte sig i rörelse var mannen död. — På samma sätt förfar mången kristen med hänsyn till dem som i hednavärlden hålla på att förgås och åt hvilka han kunde räcka det eviga lifvets ord, anmärker med anledning häraf Taylor.

Hudson Taylor med familj.

Den andra tilldragelsen var följande. Han fick i Ningpo döpa en omvänd kines. Denna frågade honom därefter huru länge evangelium varit kändt i vesterlandet. Svaret kom kinesen att häpen utbrista: »Och nu först har Ni kommit för att förkunna detsamma för oss. I tjugo års tid sökte min fader sanningen, utan att likväl finna den. Ack, hvarför kom Ni ej förr?» Denne man hade själf varit ledare för en buddhistisk sekt, och bland dess anhängare finnes ofta ärliga sanningssökare.

I Ningpo utkämpade Taylor en inre strid, som hade en afgörande betydelse för hans blifvande lifsgerning. Det sällskap, som under-

höll honom, kunde ej längre göra det utan att skuldsätta sig. Af denna anledning utträdde Taylor jemte en annan ur dess tjänst. Det enda synliga stöd för sin utkomst de nu hade, utgjordes af tvänne bibelspråk: »Ända härtills har Herren hulpit oss», samt »Herren förser» (1 Sam. 7: 12, 1 Moseb. 22: 14), som skrifna med kinesiska skriftecken hängde på väggen i deras rum. Deras tro kom ej heller på skam. Ehuru de dageligen mättade hungrande människor och hade vård om sjukhuset, hvars läkare återvändt till hemlandet, fingo de alltid på bestämd tid tillräckligt med medel för sitt upphälle och arbetets fortsättande.

Taylor vågade t. o. m. denna tid grunda eget hem, i det han ingick äktenskap med aflidne missionär Dyers dotter.

Den första arbetsperiodens erfarenheter har han skildrat i sin bok »*A Retrospect*», som utkommit på flera olika språk, äfven på svenska och finska, och som mycket bidragit till att hos den evangeliska kristenheten öka känslan af ansvar gentemot hedningarna i Kina.

Grundandet af Kina Inland Missionen. Taylor årervände till hemlandet år 1860 med fullkomligt uttömda krafter. Efter att ha vändt sig till de flesta missionssällskap med uppmaning att utvidga arbetet i Kina, men utan resultat, begynte han efter en upprepad inre strid att bedja Gud om två missionärer för hvar och en af de 11 provinser i Kina, där det ej ännu fanns någon. Han utgaf samtidigt en brochyr och framställde därjemte saken på flera kristliga möten. Inom kort anmälde sig hos honom det önskade antalet missionärer och han återvände med dem till Kina år 1866. Det var begynnelsen till Kina Inland Missionen. Omvårdandet af Missionens inhemska angelägenheter öfvertogs af en vän, och senare öfverlämnades detsamma åt en för detta ändamål vald direktion. Hufvudledningen för Missionen har städse varit i Kina.

Det karaktäristiska för denna mission. Dess grundläggare och medlemmar ha under tidernas lopp besjälats af många upphöjda ideer, såsom:

I ekonomiskt afseende beroende uteslutande af Gud.

Påskyndandet af Kristi tillkommelse, Math. 24: 14.

Evangelii förkunnande för hela Kinas folk under denna mansålder. I denna afsikt ha de företagit otroligt vidsträckta resor, i kors och tvärs, genom hela Kina. Det resultat de önskat ha de naturligtvis ej genom dessa resor uppnått, men månget godt frö har härigenom likväl blifvit utsådt. Medlemmarna af denna mission ha äfven gång efter annan kommit tillsamman för att bedja om flera arbetare och resultatet häraf är, att antalet arbetare nu utgör mer än 1000, de utsändes hustrur däri inberäknade.

Denna missions mest anmärkningsvärda drag är måhända det storartade kristliga samarbete detta tusental representerar. Därinom arbeta 1) medlemmar af olika kyrkosamfund, 2) personer ur olika samhällsklasser uppifrån spetsarna af tidens kultur, till sådana, hvilka så godt som helt och hållet sakna skolbildning; 3) olika nationaliteter från alla evangeliska länder; 4) män och kvinnor jämsides; kvinnorna utgöra t. o. m. flertalet. Alla arbeta för samma mål, Kinas frälsning.

Dess arbetsfält. Kina Inland Missionen arbetar f. n. i de flesta af Kinas 22 provinser. Mest kristna finnes det i provinsen Tsekiang, där staden Ningpo ligger och där Hudson Taylor begynt sitt egentliga arbete. I provinsen Kiangsi arbeta hufvudsakligast kvinnor; där ha äfven Finlands frikyrkliga kvinliga missionärer sin verksamhet, biträdda af kinesiska predikanter, på två stationer. Provinsen Shansi i Norra Kina är ett mycket lofvande arbetsfält, som vi närmare få lära känna i ett annat sammanhang. I den stora provinsen Setshuan, mest i vester, finnes en stor mängd arbetare tillhörande den engelska episkopala kyrkan och verkande i denna missions tjänst. De ha här t. o. m. en egen biskop.

Hudson Taylors senare verksamhet. Allt ifrån den nya missionens grundande besökte Hudson Taylor flitigt sin stora missionsfamilj i olika delar af Kina, uppmuntrande, rådande, varnande och tröstande. Hans helgade väsen gjorde städse ett djupt intryck på dem han kom i beröring med. Många gånger har han äfven besökt hemlandet, Amerika samt andra evangeliska länder för att blåsa upp elden samt uppväcka de troendes samveten.

Hudson Taylor lär någon gång ha yttra till en bekant, att han ibland föreställde sig, att Gud i olika länder och på olika orter sökte någon, som vore *tillräckligt svag*, för att som hans redskap kunna utföra ett stort uppdrag, utan att taga äran däraf åt sig; och när Herren funnit honom skulle han säga: den mannen är tillräckligt svag — han skall göra det. — Häri tyckes ligga förklaringen till hemligheten af hans egen kraft. — En tysk präst, som gjort hans bekantskap, ger af honom följande bild: Taylor var en i ögonen fallande kortväxt man. Hela hans väsen andades barnslig fromhet, ödmjukhet och kärlek. Man häpnar ovillkorligen öfver den Guds kraft, som är stark i de svaga, när man tänker på det jätteearbete, som Herren valt denne man att utföra.

Hudson Taylor slutade sitt dagsarbete år 1905 i Hunan, i den provins, som längst förblifvit tillsluten för evangelii sändebud och

som säkerligen ofta varit föremål för hans böner. Kinesiska kristna köpte honom en kista, på hvilken var fästad en plåt med denna inskrift: »Det inre Kinas ädle välgörare.»

Våra missionsarbetares ensamhet.

1.

Det är nära midnatt i en helig brahminstad i Syd-Indien. Till höger ligger tempelprästernas hem och gästhusen, hvarest pilgrimerna kunna få husrum. Till vänster ligger den stora sjön — »Vattnet, som borttager synd» — som ett af dess namn betyder. Rundt om dess bräddar ligger granittrappa vid granittrappa, trappor, på hvilkas byggande en för länge sedan bortglömd konungs despotiska fromhet ödelade otaliga slafvars värdelösa lif. På sjöns motsatta sida reser sig det mäktiga tornet på ett hindutempel, som med sina gårdar, pelargångar, härbärgen och helgedomar täcker stora områden. Och fullmånens milda sken hvilar öfver alltsammans. Men det råder ej stillhet i staden. Husdörrarna och verandorna äro fulla af män och kvinnor. Den breda, korta vägen är uppfylld af människor. Där råder trängsel på själfva trappstegen ned till vattnet, och försäljarnas rop, tiggarnas klagan och det obeskrifliga sorl, som uppstiger från en människomassa på 10,000 personer, fyller den heta nattluften.

2.

Plötsligt bringas mängden till tystnad af en larmande musik från trummor och trumpeter. En stor procession skrider fram från det mäktiga templet. Först gå trumslagare och musikanter, hvilkas bullrande musik sätter luften i dallring. Därefter följa templets brahminer i långa hvita kläder, sjungande klangfulla psalmer, som äro trettio århundraden gamla. Efter dem följa danserskorna; de äro sköna och pyntade, men hela deras lif är ett djup af osedlighet. Och därefter — omgifven af flammande facklor, buren högt på människoskuldror, prydd med hvita blommor och gnistrande ädelstenar, öfverskyggad af solfjädrar och skarlakansröda och gyllene parasoller, som äro 18 fot i genomskäring, och som blott konungar och gudar få bruka — kommer den gyllene bilden af själfva guden. Flera facklor och brahminer följa efter; och medan afgudabilden bäres genom hopen, ljuda mängdens hyllningsrop nästan starkare än trumhvirflarna . . .

3.

Stå som den ende hvite mannen, som den ende missionären, kanske

som den ende Jesu Kristi tjänare i denna hop, i denna stad! Se på all denna tillbedjan! Kom ihåg, att otaliga generationer igenom dessa psalmer blifvit sjungna, denna gyllene gud anropad, dessa gator och tempelgårdar öfverfyllda med andäktiga — då skall du förstå något af hinduismens makt och majestät och känna något af missionärens ensamhet, när han står där ansigte mot ansigte med alltsammans.

Bekymmer och ensamhet... Det är väl värdt att göra klart för sig, hvad det betyder.

4.

De stora trummorna dundrade i templet både dag och natt. Ris- och kryddbodarna, hvarest sladdrande grupper af kunder, som aldrig hafva brådt, brukade stå och prata, medan de gjorde sina inköp, voro stängda och öde. Girlander af blad från de heliga träden hängde öfver hvarenda gata. Sammanflätade stjälkar af en viss trollplanta lågo på alla vägar och fält. Om natten buro snabba processioner de ohyggliga bilderna af »gränsgudinnan» rundt om staden. På brahminernas begrafningsplats slogo likbålets röda flammor upp mot himmelen, medan schakalerna ströfvade omkring muhammedanernas grafvar. Ty fruktan för koleradjäfvulen härskade i den lilla staden. I hvart fjärde hus hördes de sörjandes klagan öfver dem, som dräptes af den obarmhärtiga gudinnan.

5.

I den staden var jag den ende missionären. I barnhemmet vid min bostad funnos trettio eller fyratio barn från pariabyarna. Barnen voro mycket okunniga, men intet af dem var så litet eller okunnigt, att det ej kände den förfärliga ångesten och rädslan för koleradöden. När trumhvirflarna och schakaltjuten eller klagoropen från de döda ljödo genom den heta nattens stillhet, förstodo barnen den sorgliga betydelsen däraf. Deras fäders och förfäders rädsla och hopplöshet inför pesten var en del af deras sorgliga arf från deras mörka hedniska forntid, som ej ens dessa små kunde slippa ifrån. De kände ej heller någon annan utväg eller hjälp än en blind tillit till missionären. Jag måste föreskrifva allehanda försigtighetsåtgärder och se till, att de blefvo iakttagna. Om en dörr öppnades för sjukdomen, skulle ansvaret falla på mig.

Mänskligt taladt stod jag mellan dessa barn och koleran. Och jag var ensam och utan erfarenhet. Där fanns ingen missionär, ingen läkare till hands. Bördan hvilade på mig.

Genom Guds nåd gick koleran oss förbi, och under dessa veckor, då vi voro belägrade af sjukdomen, förstod jag klarare än någonsin

förr, hvad det vill säga, att sätta in allt på att hålla stånd. Men denna ensamhet midt under bekymren, som man sällan uttalar sig om, är ofta en mycket allvarlig verklighet i en missionärs lif.

6.

Och efter hand som missionären, man eller kvinna — ty bland de tappraste äro de kvinnor, som gripits af sina hedniska systrars stora nöd — kommer in i arbetet och riktigt får ögat upp för eländet i de människors lif, som han kommit för att tjäna, efter hand som han begynner att stamma på deras språk, efter hand som han ser, hur gammal vidskepelse håller dem fångna och kräfver grymma offer, efter hand som hvar dag visar, att Kristi evangelium ensamt kan läka och frälsa och upprätta deras ödelagda lif, lärer han känna en ny ensamhet — den ensamhet, som en människa måste känna, då hennes ideal, mål och afsigter äro obegripliga för hennes omgifning.

Han märker, att det han vill berätta, är det blott få, som lyssna till, att den ädla tro, åt hvilken han vigt sitt lif, icke kan vinna dem, som allramest behöfva den. Vidskepelse, som är århundraden gammal, släpper ej lätt taget i sina slafvar. Och — värst af allt — de mest elända våga ej gripa den nyckel, som kallas *hopp*.

7.

Hvem vågar tala om sorgens ensamhet? När posten från det fjärran hemlandet medför det svartkantade brefvet, när en rad i en månadsgammal tidning berättar om en vän, som kallats bort, när åsynen af hvartenda litet brunt barn — och det finns många sådana — minner en om en liten graf, ja, då kännes smärtan öfver att vara borta från fosterlandet »för Hans namns skull» ännu starkare än under ansträngningarna och kampen för Kristus. Godt är det, när sorgen genom Guds nåd kan bäras, när vi genom ensamheten kunna lära det, som Gud vill, att vi skola lära, och när vi under allt detta kunna utföra vårt dagsarbete.

(Från en dansk öfversättning af en engelsk missionärs skildring från tamullandet.)

(Ev. Fosterl. Stift. Missionstidning.)

Kriget och hednamissionen.

(K. C.) Enligt i Norge utkommande »Kristlig Ugeblad» har en missionskonferens ägt rum i H a l l e d. 27 febr.—1 mars detta år. Konferensen var d. 38:de i ordningen. Dessa konferenser ha

varit kända öfver allt och både tyska och utländska missionssällskap ha sändt dit sina representanter.

Dr. Warneck från Bethel gaf en bild af de evangeliska tyska missionssällkapens erfarenheter under krigstiden för dessa sällskap. Den har medfört stora förluster. 84 missionärer och missionselever, 21 studenter, som nästan färdiga höllo på att förbereda sig för inträde i missionens tjänst, och 3 lärare ha stupat. 98 äro sårade, 8 fångna.

Baseler missionssälskapet har förlorat 24, Barmens missionssällskap 17 och Berlins missionsällskap 12 missionärer.

Talaren påpekade att det efter kriget komme att vara en oberäkneligt stor brist på missionsarbetare. Äfven de tyska katolska missionssällskapen ha lidit stora förluster. De ha 157 fallna och 67 försvunna eller fångar. Ännu värre har det gått Frankrikes katolska missionssällskap, af hvilkas arbetare 2,000 man skyndat till fanorna.

I Kamerun finnes numera blott en af Basel missionens missionärer, 107 ha lemnat sitt arbete. Med tyska katolska missionen är det på samma sätt. I Indien har det tyska missionsarbetet helt och hållet upphört. 166,000 indiska kristna äro utan ledare, d. v. s. ungefär 18 % af alla Indiens evangeliska kristna. Skolor ha stängts och 48,000 elever ha blifvit utan undervisning.

Nu har det emellertid visat sig att organisationen af infödda arbetare motsvarat sitt ändamål. Den har under kriget visat sin nytta. Rhenska missionssällskapet har i »Kaiser Wilhelms land» fått döpa ett större antal hedningar än någonsin förr. I Ost-Afrika har de kristnas antal på Berlin missionens arbetsfält stigit från 4000 till 5,000. Herrens sak segrar likväl.

Toivo Kansanen.

Missionssällskapets ekonomiska läge.

Allt fortfarande hafwa missionens wänner med en glädjande offerwillighet insändt sina gåfwor till Missionssällskapet. Betecknande för det sinnelag hwarmed gåfworna gifwas will jag anföra följande ord, som åtföljde en gåfwa på 1,000 mark: „Hörsammande Herrens befallning wilja wi wara med om missionsarbetet och af warm hand skänka det medföljande, isynnerhet som Herren själf förft gifwit oss. Måtte den nåderike Fadern förläna sin wälsignelse åt gåfwan, och måtte Han styrka Bestyrelsen samt de öfriga ledande i arbetet!" Det mesta af

gåfworna har sändts af wåra gamla wänner, hwilka rikligare än någonsin hafwa framburit sina offer. Stora donationer ha warit jämförelsewis få, och widsträckta delar af wårt land hafwa äfwen nu wisat sig fullkomligt kalla för missionens sak. Inalles hafwa hednamissionens inkomster under de tre första månaderna detta år stigit till ett belopp af Fmk. 113,862: 31, då inkomsterna under motswarande tid förlidet år utgjorde endast Fmk. 61,587: 42, hwadan ökningen af inkomsterna detta år utgör 52,274: 89. Af denna summa woro Fmk 14,579: 50 bestämda till betäckande af sista årets merutgift.

Det är att märka, att inkomsterna under det första kwartalet nu wuxit så stora, att de sedan många år nu igen fullt betäcka de motswarande utgifterna. Ifall gåfwor i samma proportion fortfarande inflyta, kunna wi med tillförsigt hoppas, att missionsarbetet icke behöfwar inskränkas på något område i brist på medel.

Men på samma gång böra wi dock komma ihåg, att den af sista årets merutgift föranledda skulden, Fmk. 70,000, till Sällskapets öfriga fonder, bör nödwändigt kunna betalas, för att kunna tänka på återsändandet till missionsfältet af de hemmawarande missionärerna samt utbildandet af nya arbetare i wåra missionsskolor. Wi bedja fördenskull wåra wänner hwar på sitt håll söka hjälpa till att till den 15 maj få den erforderliga summan samlad. Wi skola icke ropa människorna om hjälp. Men ifall wi träffa kristna, åt hwilka medel äro beskärda, få wi påminna dem om missionsarbetets betydelse och gifwa dem tillfälle att wara med om att hjälpa detta arbete enligt hwars och ens möjligheter och hjärtelag.

T. o. m. den 17 april hade till betäckande af merutgiften redan erhållits ungef. 23,000 mark. Wi skola wänta, hwad Herren will göra.

M. T.

Missionssällskapets årsfest.

Såsom redan tidigare tillkännagifvits firas Missionssällskapets årsfest, om Gud vill, d. 27, 28, 29 och 30 nästinstundande juni. Årsmötet kommer att äga rum torsdagen d. 29:de.

Programmet för festen är redan så godt som färdigt och kommer att ingå i sin helhet nästa nummer af tidningen. Därur meddela vi här följande: Utom Sällskapets egna arbetare komma vid festen att uppträda kyrkoh. E. Petterson från Ylö-

järvi och pastor Söderholm från Sibbo samt den kände kristne lekmannen baron Paul Nicolay. Särskildt förtjenar äfven att omnämnas prosten Tarkkanens framställning af Missionssällskapets verksamhet. Sålunda erbjudes åter festdeltagarne rikliga tillfällen att fördjupa sig i Guds ord samt att inhemta kunskap om missionens principer och om missionsarbetet.

Vid sällskapets årsmöte d. 29:de juni komma främst de sedvanliga ärendena att behandlas. Följande medlemmar af Bestyrelsen och förstärkta Bestyrelsen äro i turen att afgå, näml. af ordinarie Bestyrelsens medlemmar juriskand. A. Vuorinen, doktor U. Paunu och faktor J. Railio; af förstärkta Bestyrelsens medlemmar: baron K. A. Wrede, prosten K. O. Fontell samt pastor K. R. Kares.

Nedsättning af biljettprisen å statsjärnvägarna har Senaten, som nämnt, beviljat med 50 procent, och nu ha äfven Lovisa—Vesijärvi samt Pyhäjärvi järnvägar beviljat samma rabatt.

Må vi bedja om den allsmäktige och nåderike Gudens välsignelse för denna vår fest! Fridlös är tiden, men de kristna vilja äfven denna tid tillbedja Fridsfursten. Må de samlas i stora skaror till denna fest och må de komma med bedjande och efter Gud törstande hjärtan!

Redovisning
öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Januari månad 1916:

Forts.)

»**G. W. S.» 500 mk.** — **Bertha Sundberg,** Vartsala **30 mk.** — Tammerfors m. f. g. herr **Cajanus 1,575 mk.** — Paipis syförening Sibbo, genom herr **Bergström 15 mk.** — Anna o. Eliel Cleve Sulkava 300: —, prosten Cleve m. afg. 25: —, s:ma **325 mk.** — Lektor **Emil Sonck,** Ekenäs **50 mk.** — Fr. **Lilli Rainio,** Saarijärvi **45 mk.** — Turiskus sp. b., Helsinge **2: 75.** — Handl. **J. Manner,** Hangö, st. m. afg. **40 mk.** — Handl. **J. F. Anttila,** Hangö, d:o **40 mk.** — En miss. vän, T:fors, g. past. **Ahonen 50 mk.** — Onämnd **100 mk.** — **A. Fahnhjelm 51: 60.** — Fru Minna Thulé, H:fors m. afg. 25: —, onämnd 5: —, onämnd 5: —, g. miss. **Tuominen 35 mk.** — Kollekter fr. Vasa, 1915, g. prost. **Heikel 150: 34.** — Koll. 6/1 i Solf g. kkh. **Lundberg 5: 50.** — Koll. i Helsingfors norra sv. församl. g. kkh. **Olsoni 22: 35.** — Till miss. Alhos underhåll handl. **J. Manner,** Hangö **100 mk.,** handl. **J. F. Anttila,** d:o **100 mk.** — **Julia Pfaler,** Pargas **5 mk.** — Fr. Öfvertorneå g. herr **Andell 10 mk.** — Sideby kyrkoby syför. g. kkhskan **Stenfors 35 mk.** — Fröken A. g. past. **Haahti 100 mk.** — Fr. Åbo: m. afg. g. fröken **K. Tiainen 165 mk.** — D:o g. frök. **H. Aho 70 mk.** — Fr. Hangö: arb. Wallengren 10: —, insändaren 5: —, g. past. **Lundelin 15 mk.** — Prost. **G. Törnvall,** Elimä **100 mk.** — Spb. n:o 547 **23: 50.** — Fr. Skvorits **22: 96.** — Medl. afgifter g. miss. elev. **Flinck 30 mk.** — Koll. i miss.-kyrk. **480: 71.** — Fr. finskspråkiga orter: **21,291: 07.** — **Summa: 38,840: 85.**

Kinesiska Barnhemsfonden:

Hulda Jansson, Nagu **14: 50.** — Fr. finskspråkiga orter **19: 65.** — **Summa: 34: 15.**

Kinesiska Skolfonden:

Fr. Akkas **19: 65.** — Fr. Skvorits **2:16.** — Koll. i miss. kyrkan under januari månad **127: 33.** — **Summa: 149: 14.**

F. G. Borgs minnesfond:

Apothekaren F. G. Borgs fr. Torneå testamente 3,000: —, ränta 30: —, g. fru **Alma Borg 3,030 mk.**

Afrikanska Barnhemsfonden:

Insaml. i arbetshemmet i Vasa **12 mk.** — Fr. Messuby **10: 20. — Summa: 22: 20.**

Till Läkaremissionen:

Fr. Tavastehus 1 sp. b. **15: 50.** — Fr. Kyröskoski **14 mk.** — Koll. i miss. kyrkan und. januari månad **69: 77. — Summa: 99: 27.**

Ambomissionens skol- och litteraturfond:

Koll. i Mäntsälä **21: 52.**

Till miss. kyrkans underhåll:

Koll. i miss. kyrkan und. januari månad **124: 78.**

Fonden för Inre missionen:

Koll. i Torneå **22: 80.**

För Judemissionen:

Tammerfors m. f. g. herr **J. Cajanus 68: 75.** — —n —r **30 mk.** — 2 spb. g. miss. direkt. **Tårkkanen 23: 86.** — **Ch. F—g,** Åbo **5 mk.** — Onämnd, Vasa g. past. **Kovero 5 mk.** — Koll. i Lappfjärd under böneveckan g. kkh. **Laurén 12 mk.** — Fr. Nykarleby: spb. 92: 35, onämnd 5: —, g. **K. A. W. 97: 35.** — Koll. i Masku 10: 60, å Seppälä 5: 85, i Reso 23: 98, i Åbo K. F. U. M. 9: 45, i Nådendal 35: 23, i Kyrkslätt 5: 02, å Jersö 4: 90, i Svartå 6: 80, i Pojo 12: 75, i Elgmo 9: 35, i Tenala 9: 15, i Karis 10: —, i Snappertuna 10: 87, 1 sp.b. —: 79, i Box 25: 80, g. past. **Schalin 180: 54.** — Onämnd **1: 50.** — Under T:fors poststämpel **40 mk. — Summa: 464 mk.**

Gåfvor in natura:

Fr. Heinola: i koll. en guldring. — Onämnd: ett guldarmband, en guldring, en silfverbrosch, ett armband för sticknystan af silfver.

Februari månad:

Aflidna sjöm. enkan Maria Ojalas fr. Kristinestad gåfva **10 —.** — Fr. Deep. River, Wash. **14: 86.** — Fr. Gamlakarleby: af syf. 157: 45, en miss. vän 10: —, ur dens spb. 5: —, af en miss. vän 5: —, d:o 5: —, d:o till Kinamissionen 10: —, g. fru **Alma Hongell 192: 45.** — Sjuksköterskan **Nora Lang,** H:fors **10: —.** — Sjuksköterskan **Lydia Jahkonen,** Tavastehus **10: —.** — Fröken **Erika Ahlgren,** H:fors **500: —.** — Allston & Brighton syfören. Mass. **144: —.** — Fröken **Vera Fougstedt,** Nagu **10: —.** — Ur en spb. å Miss. expedition **64: 33.** — Fr. Houtskär: insaml. vid bönst. 20: 86, af skriftskolebarn 3: 10, vid läsförhör 2, 10, ur spb. 2: 25, koll. vid barngudstj. 3: 20, prosten M. Lagerbohm, m. a. 10: —, **s:ma 41: 51.** — Helsingfors sv. miss. förbund: kollekter 1,000: —, onämnd g. K. A. V. 1,000: —, fru R:s systrar 100: —, **s:ma 2,100: —.** — Vasa sv. M. F.: m. a. g. byggmäst. **Geber 30: —.** — Onämnd, Nykarleby, g. prost. **Petrell 500: —. — B. V. Länström,** Borgå, Veckjärvi **17: —.** — Koll. i Sörnäs sv. församling g. kkh. **Roos 23: 01.** — Borgå M. F.: kollekter 176: 56, m. a. 99: —, Olga Strömstén, Bengtsby 100: —, onämnd till Sanni Lampéns flickskola 10: —, en miss. vän 2: 50, behålln af server. 30: 70, ränta 9: 24, **s:ma 428: —.** — Prosten **N. I. Almark,** Tammela **75: —.** — Härkmeriby sv. skolbarn i Lappfjärd g. kkh. **Laurén 15: 25.** — Fr. Finström, Åland: insaml. på läsförh. 40: 95, 1 spb. 5: 60, g. t. f. kkh. **Lindell 46: 55. — Maria Palander,** Hikiä **50: —.** — Helsingfors sv. M. F.: m. a. 308: 50, koll. 68: 10, s:ma **376: 60.** — Fr. Degerby, N. I.: koll. hos Tötterman 8: 30, å Risholmen 3: 30, hos Nordström 16: —, å Malm folkskola 5: 45, å Kärr Skräddars 3: —, g. past. **Hannula 36: 05.** — Fr. Sund, Åland: koll, vid miss. fest. 6/7 20: —, g. miss. auktion 50: —, kollekter år 1915 19: —, fr. Greta Lisas äppelträd 6: —, g. kkh. **Henriksson 95: —.** — Öfverste **Hj. Hirn,** Ekenäs, m. a., **50: —,** Tammerfors M. F. **212: 50.** — Kullå Kr. F.: m. a. 21: —, gåfva 2: —, s:ma **23: —.** — Fr. Helsingfors: m. a 10: —, lille Sakaris paketpinnar 2: —, fr. Bjerno 145: 21, fr. Åbo: onämnd 25: —, m. a. 10: —, g. past. **Haahti 192: 21.** — Fr. Uleåborg **266: 04.** — Herr **F. P. Vestberg,** Kemi **100: —,** Ärkebiskop **G. Johansson,** Åbo **500: —.**

(Forst.)

Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: S. Sirenius (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.